Særeje. I saa Tilfælde raader Hustruen selv over sin Formue. Under det saakaldte Formuefællesskab, der er den almindeligste Regel, er Manden saa godt som eneraadende. Der findes dog et Par Indskrænkninger i hans Raadighed; saaledes maa han ikke uden Hustruens Samtykke i ét Aar bortskænke mere end 5 % af Fællesboets Midler. Han maa heller ikke uden Hustruens Samtykke sælge eller pantsætte faste Ejendomme og Værdipapirer — herunder regnet Sparekassebøger — som hun har medbragt i Ægteskabet eller som er købt for Penge, hun har medbragt. Men paa den anden Side kan Hustruen ikke paa egen Haand disponere over saadanne Midler; hun har kun i sin Magt at bevare dem for Fællesformuen.

Hvis Hustruen har haft Gæld inden Ægteskabets Indgaaelse, er Manden pligtig at betale den; derimod er han ikke forpligtet til at betale Gæld, der stiftes af Hustruen efter Ægteskabets Indgaaelse udover hvad der maa anses for nødvendigt til den fælles Husførelses Behov.

Hvad en Hustru tjener ved sit særlige Erhverv, er hendes Særeje, og i dette kan hverken Manden eller Fællesboets Kreditorer gøre Indgreb. Men Hustruens Erhverv er ikke Særeje, hvis det er bygget paa eller opretholdes ved Fællesboets Midler. En Jordemoders Fortjeneste er saaledes hendes egen; men en Syerske, der arbejder ved Hjælp af en Maskine, som tilhører Fællesboet, har ikke Raadighed over sin Fortjeneste som Særeje; den gaar ind i Fællesboet og undergives Mandens Raadighed.

Angaaende de personlige Forhold, som Navn, Rang, Nationalitet, Ret til Underhold af Manden o. s. v., er Reglerne ens i de fleste Lande. Men med Hensyn til Formuesforholdet er der forskellige Afvigelser.

I *Norge* er Forholdene omtrent som her, naar undtages, at Manden i et enkelt Aar maa bortgive 10 % af Fællesboets Midler uden Hustruens Samtykke. For *Sverrigs* Vedkommende gælder ogsaa lignende Regler som de danske, men Ægteskabsalderen er her henholdsvis 21 og 17 Aar for Mand og Kvinde; Hustruens Selverhverv regnes for Særeje, men hvad hun anskaffer derfor indgaar i Fællesboet under Mandens Raadighed.

I *England* har gift Kvinde Raadighed over, hvad hun erhverver i selvstændig Virksomhed. Men saafremt Manden ikke kan ernære sig selv, har Hustruen Pligt til at ernære ham, hvis hun har Formue eller Erhverv. En gift Kvinde er i *Tyskland* forpligtet til at arbejde i Huset eller i Mandens Forretning, saafremt denne og Familiens sociale Stilling kræver det; Manden raader over Formuen samt over Indtægterne af Formue og Erhverv. I *Nederlandene* (Holland) raader Manden endog over Hustruens Særformue; men han skal dog have hendes Samtykke til at sælge eller pantsætte hendes faste Ejendomme. Endvidere raader han ogsaa over Hustruens Selverhverv. I Modsætning hertil raader en gift Kvinde i *Schweitz* over sit Særeje, men skal have Mandens Samtykke til at sælge eller pantsætte sine faste Ejendomme. Selverhvervende Hustruer raader her over deres egen Fortjeneste, men der findes en Regel om, at gift Kvinde skal have sin Mands Tilladelse til at udøve selvstændigt Erhverv.

Efter *fransk* Lov skylder Manden sin Hustru Beskyttelse, og hun skylder ham Lydighed. Gift Kvinde raader over sin Særformue, men derimod ikke over sit Selverhverv. I *Østrig* beholder hver Ægtefælle sin egen Formue, saafremt der ikke findes nogen Kontrakt; men det er Manden, der raader over den og den erhvervede Indtægt. En mærkelig Bestemmelse hører hjemme i *Grækenland*, hvor Manden raader over Hustruens Medgift uden dog at kunne sælge eller pantsætte de dertil hørende faste Ejendomme imod hendes Vilje. Under almindelige Omstændigheder kan Hustruen heller ikke selv sælge eller pantsætte saadanne Ejendomme — men hvis hendes Børn, Forældre eller Bedsteforældre lider Nød, har hun Ret til at sælge for at kunne hjælpe sine nærmeste. De *bulgarske* Kvinder kan efter Giftermaalet slutte en Kontrakt ligesom de ugifte. Men de kan dog ikke være Handlende, og de kan ikke uden Mandens Samtykke sælge eller pantsætte deres Medgift. Derimod har Hustruer fuld Raadighed over deres Selverhverv. I *Ungarn* har Manden Raadighed over sin Hustrus Medgift — givet til Fællesbrug — men hver Ægtefælle raader over sin Formue og sit Selverhverv. Endelig kan det nævnes, at i *Rusland* skylder Hustruen i Følge Loven sin Mand Lydighed. Fællesformue findes ikke og Hustruen raader over sit Selverhverv. Men hun skal have sin Mands Samtykke til at underskrive en Arbejdskontrakt eller en Veksel.

I *de australske Stater*, hvor Kvinderne i en Aarrække har haft politisk Valgret, har Manden som overalt i Europa Underholdspligt overfor Hustruen, og denne kan — ligesom i Danmark — lade ham stævne til Udbetaling af Underholdspenge, der fastsættes af Øvrigheden. Derimod har Hustruen foreløbigt ikke Pligt til at underholde ham. Manden er ansvarlig for Hustruens Gæld baade før og efter Ægteskabet samt for hendes skadegørende Handlinger under Ægteskabet — alt indenfor en bestemt Maalestok. Og endelig har gift Kvinde fuld Raadighed over sit Selverhverv og sin Formue.

En Hilsen fra Mændenes Liga.

Sekretæren for den internationale Mandsliga har sendt Landsforbundet følgende Brev:

Ved Slutningsmødet under den første Kongres, som afholdtes i London af den internationale Mandsliga for Kvinders Valgret fra 23. til 29. Oktober blev nedenstaaende Resolution enstemmigt vedtaget:

»Den internationale Mandsliga for Kvinders Valgret sender sin hjerteligste Hilsen til Kvindevalgretssagens Medarbejdere i de forskellige Lande, og udtaler sit varme Haab om, at deres Bestræbelser maa krones med Held.«